

podává se ze skutkového stavu, jak jej zjišťuje rozsudek, možnost závěru že si obžalovaný zjištěným způsobem počínal využívaje mimořádných poměrů, vyvolaných válkou. Než nehledě k tomu, že rozsudek ani v tom ani v onom směru výslovných zjištění neobsahuje, nepostačují jeho zjištění ani pro spolehlivou odpověď na otázku, zda jednalo by se pak o přečin dle § 20, čís. 2 a) či o pouhý přestupek dle § 20 čís. 1 čís. nař. Kvalifikace dle čís. 2 b nepřichází vůbec v úvahu vzhledem k rozsudkovému zjištění, že činem obžalovaného nebylo docíleno žádného zvláštního zisku. Rozhodovací důvody se sice zmiňují o tom, že byl obžalovaný již jednou pro předražování potrestán, není však z nich zřejmo, zda šlo tu o odsouzení pro přemršťování cen dle § 20 čís. nařízení čís. 131/17 ř. zák., dle obdobných ustanovení dřívějších čís. nařízení pro otázku kvalifikace dle § 20 čís. 2 a 7 jedině rozhodné. I když tedy je zjevno, že v případě, ide-li o pouhý přestupek, bylo podřaděním jednání obžalovaného pod skutkovou podstatu přečinu pletich zákona v jeho neprospěch užito nesprávně (§ 281 č. 10 tr. ř.), nejsou v rozsudku a jeho rozhodovacích důvodech zjištěny ony skutečnosti, které by při správném užití zákona nálezu za základ položití bylo; bylo tudíž rozsudek první stolice sice jako dle § 281 č. 10 tr. ř. zmatečný dle § 290 tr. ř. z úřední moci zrušiti.

Čís. 420.

Podlouný vývoz předmětů potřeby do ciziny (zákon ze dne 18. března 1920, čís. 188 sb. z. a n.).

Nebylo vývozem do ciziny, byl-li dopravován předmět potřeby do území západně od demarkační čáry na Těšínsku.

(Rozh. ze dne 14. dubna 1921, Kr II 288/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmatečné stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Novém Jičíně ze dne 26. května 1920, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podlouného vývozu dle § 2 odstavec první lit. c) zákona ze dne 18. března 1920, čís. 188 sb. z. a n., rozsudek v odpor vzatý zrušil a vrátil věc soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Ze spisů vychází na jevo toto: Obžalovaný, povoláním řezník, má bydliště v obci Ř. okresu Frýdeckého. Koně, o nějž jde, koupil prý dne 13. května 1920 v Mor. Ostravě a to pro svou potřebu. Dne 14. května 1920 byl u obce P. na mostě, vedoucím přes Ostravici do Slezska, pozastaven pohraniční finanční stráží, poněvadž se nemohl vykázatí povolením k vývozu zmíněného koně. Nalézací soud uznal obžalovaného vinným zločinem dle § 2 lit. c) zákona o podlouném vývozu, spáchaný tím, že dne 14. května 1920 bez potřebného povolení dopravoval předmět potřeby, totiž koně, v ceně 7.500 K, do ciziny. Rozhodnou v tomto případě jest otázka, kam obžalovaný koně dopravoval. Je-li pravdivou jeho obrana, že ho koupil pro vlastní potřebu a dopravoval do obce Ř., nebyl by se prohřešil

proti zákonu o podloudném vývozu. Tato obec jest v okrese Frýdeckém, který v kritické době patřil k plebiscitnímu území, ležícímu na západ od tehdejší demarkační čáry. Území toto slušelo se v době činu pokládati za tuzemsko a to nejen vzhledem ku státoprávnímu stanovisku československé vlády, že celé území těšínského Slezska v jeho historických hranicích je součástí československého státu, nýbrž zvláště též vzhledem k tomu, že v území západně tehdejší demarkační čáry vykonával čs. stát fakticky práva státní výsosti, že území to podléhalo proto dosahu vlády a výkonu moci republiky československé. Za tohoto stavu věci nebylo by okolnosti, kudy tehda šla celní hranice, se stanoviska trestního práva přikládati té důležitosti, že zmíněná celní hranice tvořila též státoprávní hranici mezi republikou československou a cizinou. Byla-li obrana obžalovaného, že chtěl koně dopravit jen do obce Ř. pro svou potřebu, správcu, nešlo by vůči tomu, co řečeno, o vývoz do ciziny a nebylo by již po objektivní stránce zde skutkové povahy trestného činu, z něhož jest viněn. Nehledíc k tomu jest rozsudek též vadným, pokud řeší subjektivní stránku deliktu obžalovanému za vinu kladeného. V rozsudku není zjištěno, zda obžalovaný byl si toho vědom, že bydliště jeho, obec Ř., je v poměru k republice československé cizinou. Zjištění tohoto vědomí jeví se býti tím nutnějším, any tehdejší poměry byly tak neustálené a nevykrystalisované, že u člověka menší inteligence nelze vědomí toto již předem předpokládati. Z toho, že obžalovaný zažádal dne 14. května 1920 o povolení k vývozu koně, jak to z dotyčné, ku zmateční stížnosti přiložené žádosti o povolení vývozu na jevo vychází, nelze na ono vědomí beze všeho usuzovati, poněvadž není vyloučena možnost, že činil tak jen z pouhé opatrnosti a ježto z toho neplyne ještě nikterak s logickou nutností závěr, že si při tom musil uvědomiti, že žádá o povolení vývozu do ciziny.

Čís. 421.

Předražování (cís. nařízení ze dne 24. března 1917, čís. 131 ř. zák.).

Pletichy spáchané podloudným vývozem předmětů potřeby (cukru) do ciziny.

Předražování dle § 20 nedopouští se ten, kdo požaduje přemrštěnou cenu za předmět potřeby, prodaný do ciziny.

(Rozh. ze dne 16. dubna 1921, Kr I 790/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství a obžalovaného do rozsudku lichevního soudu u krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. srpna 1920, jímž byl obžalovaný uznán vinným přečinem dle § 23, čís. 4 cís. nařízení ze dne 24. března 1917, čís. 131 ř. zák. a osvobozen dle § 259 čís. 3 tr. ř. od obžaloby pro přestupek § 20, čís. 1 téhož nařízení.

Důvody:

Zmateční stížnost obžalovaného směřuje, opírajíc se o důvody zmatečnosti dle § 281, čís. 4, 9 a) tr. ř., proti rozsudku nalézacího soudu, pokud